

Sygn. akt IV CNP 49/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 15 lutego 2012 r., sygn. akt IX Ca .../11,
w sprawie z powództwa Gminy O.
przeciwko E.G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka E.G. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 15 lutego 2012 r. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O. Sąd Rejonowy oddalił skierowane przeciwko pozwanej przez powodową Gminę O. powództwo o zapłatę kwoty 2000 zł z odsetkami i kosztami procesu tytułem zwrotu kwoty równej bonifikacie udzielonej przy sprzedaży mieszkania bratu pozwanej. Brat pozwanej zakupił od powódki mieszkanie komunalne w dniu 16 sierpnia 2007 r., z bonifikatą ceny wynoszącą 60.970 zł. Mieszkanie to podarował pozwanej 19 września 2007 r., zaś pozwana sprzedała je w dniu 30 kwietnia 2008 r. Przyjmując, że obowiązek zwrotu bonifikaty jest następstwem umowy zawartej z pierwotnym nabywcą przed dniem

22 października 2007 r., Sąd Rejonowy uznał, iż art. 68 ust. 2 w związku z ust. 2b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.) w brzmieniu po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 173, poz. 1218) nie ma w tym wypadku zastosowania, a roszczenie powódki o zwrot bonifikaty podlega ocenie na podstawie tego przepisu w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy zbycia lokalu pierwotnemu nabywcy i oddalił powództwo. Sąd Okręgowy zmienił ten wyrok i uwzględnił powództwo, zasądzając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.000 zł z ustawowymi odsetkami od 30 listopada 2009 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Sąd wskazał, że lokal komunalny został sprzedany przez Gminę O. bratu pozwanej w czasie, gdy nie obowiązywały ograniczenia zbycia lokalu mieszkalnego przez osobę bliską, która uzyskała ten lokal w drodze darowizny. Stosunek ten wygasł w chwili spełnienia świadczenia stron. Odrębnym stosunkiem obligacyjnym jest umowa sprzedaży zawarta przez pozwaną z nabywcami lokalu. Zawarto ją w dniu 30 kwietnia 2008 r., kiedy obowiązywały już ograniczenia dotyczących zbycia nieruchomości przez osobę bliską, których winna była przestrzegać także pozwana.

Skarga pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji została oparta podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 68 ust. 2 w zw. z art. 68 ust. 2a pkt 1 w zw. z art. 68 ust. 2b ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że art. 68 ust. 2b u.g.n. ma zastosowanie także do umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego zawartej przez gminę z najemcą w czasie obowiązywania art. 68 ust. 2 u.g.n. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 28 listopada 2003 r. Zdaniem skarżącej wyrok Sądu Okręgowego jest niezgodny z art. art. 68 ust. 2 w zw. z art. 68 ust. 2a pkt 1 w zw. z art. 68 ust. 2b u.g.n., a także z art. 2, 7, 8 ust. 2, 10, 64 ust. 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarżąca wskazała, że przez wydanie tego wyroku została jej wyrządzona szkoda w wysokości 2.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 listopada 2009 r. oraz kosztami procesu w wysokości 917 zł, przy czym wzruszenie wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, od wyroku nie przysługiwała skarga kasacyjna, nie może też zostać pozbawiony wykonalności w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego.

Skarżąca wniosła też o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części,
- 2) przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga pozwanej nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c. to znaczy nie zawiera wniosku o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Skarżąca zamieściła jedynie wniosek o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem musi zawierać kumulatywnie wszystkie wskazane wyżej elementy konstrukcyjne (art. 424⁵ § 1 k.p.c.). Brak któregokolwiek z nich powoduje konieczność odrzucenia tej skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

.

es